

Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, heeft in 2000 een eerste asielaanvraag ingediend uit vrees voor vervolging vanwege, onder meer, zijn werkzaamheden voor de veiligheidsdienst ten tijde van het communistische regime, de KhAD/WAD. Deze aanvraag en ook daaropvolgende asielaanvragen werden afgewezen omdat er zwaarwegende gronden waren om te veronderstellen dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker klaagt bij het Hof over schending van het verbod op foltering en onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM), het recht op respect voor het gezinsleven (artikel 8 EVRM) en het recht op een effectief rechtsmiddel (artikel 13 EVRM).

Het Hof legt een voorlopige maatregel op (Procedureregel 39), inhoudende dat zolang het Hof de zaak in behandeling heeft verzoeker niet mag worden uitgezet naar Afghanistan. Verzoeker is door het Hof gevraagd om zijn verzoekschrift nader aan te vullen. Vervolgens blijkt dat de gemachtigde van verzoeker geen contact meer met hem heeft en niet weet waar verzoeker op dat moment verblijft.

Het Hof meent dat het feit dat verzoeker niet de moeite heeft genomen om zijn advocaat te informeren over zijn verblijfplaats, erop wijst dat hij zijn zaak niet langer wenst voort te zetten. Daarnaast bestaan er geen bijzondere omstandigheden die verder onderzoek van de zaak vereisen. Het Hof schrapt de zaak daarom van de rol.